

Krimithriller,
jak ho máte
nejraději

SLIB MRTVÝM

DETEKTIVOVÉ
KINGOVÁ & LANEOVÁ
KNIHA ČTVRTÁ

VICTORIA JENKINS

VICTORIA JENKINS

SLIB MRTVÝM

Copyright © Victoria Jenkins, 2019

Všechna práva vyhražena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Burešová, 2021

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1776-7 (pdf)

VICTORIA JENKINS

SLIB MRTVÝM

Přeložila: Kateřina Burešová

Mlčky seděli na okraji postele s dlaněmi položenými na matraci tak, že se téměř dotýkali konečky prstů. Jeho šaty ležely u dveří do ložnice, kde je předtím ve spěchu a záchvatu vášně nechal. Jejich vzájemná touha byla naléhavější. Žár, který mu před chvilkou spaloval celé tělo, již vychladl. Místo toho teď cítil jen mrazivou prázdnotu. Pohlédl na svou dlaň na prostěradle. Byla bledá a hladká, nepoznamenaná věkem.

Bylo to to nejhorší ticho, jaké dosud zažil, i když si v následujících hodinách a letech bude muset zvyknout na mnohem horší.

Aby nemusel myslet na fotografii na nočním stolku, rozhlédl se po pokoji a soustředil se na drobnosti, kterých si předtím nevšímal: obrázek na vzdálenější stěně, oblečení pohozené přes opěradlo židle v rohu, vyhaslý nedopalek ve skleněném popelníku na toaletním stolku. Napadlo ho, co se asi v tomto pokoji a v této posteli dělo, z té myšlenky se mu však zvedal žaludek jako nikdy předtím.

Ještě nedávno mu to přišlo jako dobrý nápad, něco, co prostě musí udělat. Myslel si, že tím něco dokáže, i když jen sám sobě. Ale teď si připadal, jako by ho svazovalo ticho tohoto místa a tisíce vzpomínek, na které se snažil zapomenout. I vzduch jako by ho dusil a on se nemohl pořádně nadechnout.

Ucítil dotek té druhé dlaně a její prsty se propletly s jeho. Sklopil oči, znechucen chvěním, které v něm ten dotek vyvolával. Takhle to vůbec nemělo být. Myslel si, že bude štěstím bez sebe. Že se bude cítit poněkud zvráceným způsobem až vítězoslavně. Místo toho si připadal uvězněný v pocitu, na který nebyl připravený a který nedokázal ani pojmenovat.

„Miluju tě.“

Rychle si stoupl a náhle si znechuceně uvědomil, že je nahý. Připadal si tu nicotně a nepatřičně. Sebral ze země kalhoty, strčil ruce do kapes, aby našel klíče, a snažil se uniknout upřenému pohledu těch druhých očí.

„To neříkej.“

Zadržela ho ruka na jeho nahém rameni. Otočil se a nechal kalhoty spadnout na zem. Když se měkké rty dotkly jeho, polibek opětoval. Nenáviděl se za to, a zároveň po tom toužil. Cítil, že opět může normálně dýchat. Zvedl ruce a prsty přešel po jeho pažích, ramenech, hrdle. Jeho dlaně se přiblížily k sobě a stisk zesílil.

A když se obličej před ním změnil, rysy zkřivené v grimasu a oči rozšířené strachem, stiskl ještě silněji a nepřestával.

1. kapitola

Matthew Lewis šlápl na plyn a sledoval, jak ručička tachometru prudce přeskočila padesátku.

„Zpomal, prosím tě.“

Jeho přítelkyně Stacey seděla na sedadle spolujezdce, nohy měla opřené o palubní desku a nehty namalované tak zářivým odstínem růžové, že je i ve tmě bylo jasně vidět. S opovržením pohlédl na lodičky s vysokým podpatkem, které odkopla pod sebe. Vše, co měla ten den na sobě, si vybrala jen kvůli tomu, aby ho naštvála. A dokonale se jí to povedlo.

„Nepojedeš po A470, že ne?“

Neodpověděl. Byl tak naštvaný, že s ní nechtěl ani mluvit. Ani nevěděl, jestli s ní ještě bude chtít někdy mluvit, po tom, co ve svých šatech vystavovala jemu i všem kolem na odiv téměř celé své tělo. Věděl, že Stacey to dělá jen proto, aby žárlil. No, tak to gratuluju, pomyslel si, fakt to funguje.

„Dneska budou všude policajti,“ řekla a lenivě si hrála s nehty, což mu dost lezlo na nervy. „Budou kontrolovat hlavěně opilé řidiče.“

Sevřel volant pevněji. Byla to její chyba, že museli jet pryč z města, stejně jako to, že se teď musí vyhnout jakékoliv pozornosti policie. Kdyby se nechovala tak, jak se chovala, mohli si teď ještě užívat, nebo se o to aspoň snažit. Nakonec ani moc

nepil. Nedokázal se uvolnit, když se před ním tak producírovala, i když měl pocit, že toho ve skutečnosti vypil mnohem víc.

Uvolnil si šálu, kterou měl uvázanou kolem krku. Koupil si ji u stánku na ulici St. Mary's, který míjeli cestou na stadion. Tyhle stánky se vždycky vyrojily při každém zápase podél hlavních ulic a prodávali tu levně vyrobené, ale předražené zboží rodičům, kteří nakonec ustoupili svým neodbytným potomkům, nebo dospělým, co toho už moc vypili. Den, kdy se odehrával zápas, byl vždy naplněn výjimečným optimismem, i když domácí tým neměl moc šancí na výhru. V tomhle případě prohrál Wales s Itálií 12:13. Nebyla to dobrá hra, nic zajímavého se při ní nestalo, ale on neměl špatnou náladu kvůli prohranému zápasu.

Kdo chodí na rugbyový zápas v minišatech a vysokých podpatcích?

Podíval se na Staceyiny nohy. Měla je zruřovělé zimou a na kolenou jí naskočila husí kůže. Obličej měla skrytý za maskou silného make-upu a díky push-up podprsence, o které tvrdila, že ji nemá, jí prsa vylézala z výstřihu. Vůbec v ní nepoznával tu holku, kterou před osmnácti měsíci potkal.

„Jeď tou cestou přes kopec.“

„Cože?“

„Přes ten kopec,“ opakovala pomalu, jako by mluvila k dítěti. „Tam je menší pravděpodobnost, že tě někdo zastaví.“ Když neodpověděl a ignoroval ji, jako by ticho bylo nějakým vítězstvím, obrátila oči v sloup a otočila se ke ztemnělému oknu. „Dělej, jak myslíš,“ zamumlala a zvrátila hlavu do sedadla, „ať nás klidně zastaví. Mně je to jedno.“

Na další křižovatce zahnul doprava, tak jak mu řekla, ale nechtěl si přiznat, že měla asi pravdu. Opustili hlavní silnici

vedoucí na sever od Cardiffu a projížděli teď malou vesnicí, kde stály velkolepé rodinné vily, na hony vzdálené domům na sídlišti, kde bydlel. Zatímco projížděli kolem, důkladně si je prohlížel. V jednom domě měli odhrnuté závěsy a za francouzskými okny vystavovali luxus a pohodlí, ať už šlo o pokoje či jejich obyvatele. Při pohledu na bohatství, jaké jeho rodina nikdy neměla, bledl závistí. Pomyslel si, jestli vůbec kdy vydělá dost na to, aby takový dům mohl rodičům koupit.

V přihrádce u ruční brzdy mu začal zvonit mobil. Rychle ho zvedl, než se k němu stihne natáhnout jeho přítelkyně, a podíval se na obrazovku.

Antony.

Matthew svému bratranci napsal, než odjeli z města, a vymluvil se na to, že se necítí dobře. Nechtěl nikomu vysvětlit ten pravý důvod, proč nezůstanou, jak měli v plánu. Nikdo si přece nechce přiznat, že je jeho přítelkyně takhle nemožná.

Strčil telefon do přihrádky na dveřích a nechal jej zvonit.

„Nechápu, proč jsme tam nemohli zůstat.“

„Vážně?“

„Jo, vážně.“

„Takže jsem ti měl věřit, že si s ním nic nezačneš?“

„S Antonym? Děláš si ze mě srandu?“

Matthew prudce otočil hlavu a z očí mu sršely blesky. Připadalo mu, že ten hněv vychází z nějaké jiné části jeho já, z části, o které nevěděl, že k němu taky patří. Nikdy předtím se takhle necítil.

„Srandu si ze mě děláš spíš ty, ne? Když přijdeš polonahá a flirtuješ s každým, kdo se na tebe jen podívá.“

Na tváři se jí objevil úsměv, křivý a sarkastický. Vůbec jí to neslušelo. „Jé, ty žárliš? Teď aspoň víš, jaký to je.“

Sevřel volant ještě pevněji a projel na klikaté horské silnici zatačkou. Vyjeli z osvětlené vesnice a projížděli tmou mezi vysokými, přerostlými živými ploty. Obloha nad nimi pomalu tmavla a tížila je svou blízkostí a nezměrností.

Tohle bude mít už navždy na talíři. Byl to jen jeden políbek a nic víc. Řekl jí to hned potom, co se to stalo – i když by na to sama nejspíš nikdy nepřišla – a od té doby mu to pořád připomínala. Neustále měla jízlivé poznámky a chovala se, jako by ho nemohla spustit z očí. Vždycky ho učili, že je třeba být upřímný, ale bylo by lepší, kdyby jí o tom vůbec neříkal.

„To je ubohý.“

„Ne, ty jsi ubohý.“ Otočila se k oknu a dala tak najevo, že hovor je u konce. Zíral na její blondatou hlavu a měl čím dál větší vztek. Už tohle nechtěl snášet, pořád bylo po jejím. Zítřka, až vyprchá alkohol a on si trochu pročistí hlavu, jí prostě řekne, že je mezi nimi konec.

„Co je to?“

Auto se otřásalo a vydávalo podivný třaskavý zvuk, jako by se výfuk uvolnil a dřel o povrch silnice. Udržované živé ploty postupně vystřídaly vzrostlé stromy, jejichž silné šíje se natahovaly k obloze a dlouhé ruce se rozpínaly nocí. Vytvářely nad silnicí jakýsi tunel, který zahaloval a pohlcoval vše, co projíždělo kolem.

Podíval se na palubní desku: „Zatraceně!“

Chtěl naplnit nádrž hned potom, co opustí Antonyho dům. Předtím na to nebyl čas, už tak vyjeli pozdě a ve dnech, kdy se hrály zápasy, bylo město vždycky ucpané. Zapomněl, že je nádrž skoro prázdná.

„Do prdele!“

Zastavil na kraji úzké silnice a praštil dlaní do okna, jen co se auto s trhnutím zastavilo.

„Ty si děláš srandu.“

„Jo, dělám si srandu,“ odsekl a odepnul si pás. „Fakt leg-race, že jo.“

„Máš v kufru náhradní benzín?“

Nevěřicně na ni zíral: „No jasně, obvykle s sebou vozím kanystr s benzínem. Pro všechny případy.“

Její namalované rty s rtěnkou rozmazanou v koutcích se zkroutily do posměšného šklebu. Pak se zamračila: „Můžeš někomu zavolat?“

Vyndal mobil ze dveří a vytukal heslo, aby ho odemkl. Displej zazářil slabým světlem. „Nemám signál. No bezva. A ty?“

Stacey se celou věčnost přehrabovala v kabelce. Čím déle jí to trvalo, tím byl Matthew netrpělivější.

„Nic.“

„Super.“

„Není to moje chyba, že nemám signál.“

„Ne,“ odpověděl a otevřel dveře od auta: „Ale kvůli tobě tu teď musíme takhle trčet.“

Založila si ruce na prsou, aby se ochránila před studeným nočním vzduchem, který pronikl dovnitř otevřenými dveřmi. Nasupeně na něj zírala. „Kdybys aspoň trochu myslel a nabral benzín, tak jsme tu teď nemuseli trčet.“

„A kdyby ses nechovala jako šlapka, nemuseli bychom jet pryč.“

Vystoupil z auta a práskl za sebou dveřmi, až to zadunělo. Srdce mu pod ragbyovým dresem prudce tlouklo,

napumpované adrenalinem a rozčilením. Věděl, že ji s sebou neměl brát, ale to už teď bylo jedno. Litoval toho, co právě řekl, na výčitky však bylo taky pozdě.

Rozhlédl se po ztemnělé silnici, která se před ním stáčela doprava, a přemýšlel o tom, jak dlouho mu potrvá najít nějakou pomoc. Vzpomněl si, že by tu někde v okruhu necelé míle měl být kousek od cesty dům. Určitě ho najde docela rychle, obzvlášť když se třese zimou a v žilách mu stále ještě koluje alkohol.

„Kam jdeš?“

Stacey mezitím vystoupila z auta. Měla bosé nohy a dlaněmi si třela holá ramena, což jí ale od zimy moc nepomáhalo. Její hlas odnášel vítr, takže ji téměř neslyšel, i když stál jen pár metrů od ní.

„Běž dovnitř,“ zavolal na ni, „je hrozná zima. Za chvíličku se vrátím.“

Počkal, až si Stacey sedne zpátky do auta, věděl, že nebude protestovat. Nedostatek benzínu mu alespoň dal příležitost být na chvíli sám. Stejně by ho jen zdržovala. Byla totiž mimo jiné i docela líná. Když musela dojít dál než na konec ulice, vymyslela si nějakou výmluvu a nikam nešla. Teď když o tom tak přemýšlel, nechápal, proč s ní vůbec chodí.

Pocit marnosti i chlad pronikající bundou ho přinutily zrychlit krok. Cesta vedla po úbočí kopce a byla ozářena svitem měsíce, který byl právě v úplňku. Chvíli trvalo, než si uvědomil, že zapomněl mobil ve dveřích auta. Stejně by tu ale neměl signál. Zastrčil si ruce do kapes a pokračoval dál. Byl si skoro jistý, že na ten dům musí narazit, když bude pokračovat po silnici. Uslyšel nad sebou zpěv nějakého ptáka, prolétávajícího mezi stromy, a cítil, jak z něj vyprchává

alkohol. Strážlivost s sebou ale přinášela i znepokojivý a stísnující pocit.

Zastavil u živého plotu, aby si zavázal tkaničku. Když se přikrčil k zemi a obklopila ho tma, dřívější odvaha ho opustila a místo ní ho zaplavila úzkost. Znovu se postavil a rozhlédl se kolem. Najednou si uvědomoval každé zašustění listí v korunách a každý pohyb v křoví.

Kousek před sebou uviděl v živém plotu otvor. Když přišel blíž, zjistil, že je tam otevřená kovová brána. Takový ten typ, co bývá na farmách k oddělení pastvin pro koně a dobytek. Mhouřil ve tmě oči a snažil se rozpoznat, co je za branou.

V dálce skutečně něco viděl. Přistoupil blíž k bráně a boty se mu zabořily do měkké hlíny. Dál mhouřil oči do tmy a chvíli si myslel, že se mu to jen zdálo. Pak to ale opět zahlédl: jasný záblesk na druhé straně pastviny. Projela jím vlna úlevy. Světlo značí, že tam někdo je, a to znamená pomoc. Nepotřeboval svězt daleko, nejbližší benzinka, kde měli otevřeno nonstop, byla jen pár mil odtud. A kdyby ho nechtěli vzít zpátky, bude tam určitě telefon, aby si mohl zavolat taxi. Nezáleželo na tom, kolik to bude stát, už se chtěl jen dostat domů.

Zastavil se na okraji pastviny a rozhlížel se temnotou, které jeho oči nemohly přivyknout. Pak to znovu zahlédl, světlo baterky nebo auta. Teď už si byl jistý, že se mu to nezdálo. Když věděl, že je někdo poblíž, trochu se uklidnil a vydal se tím směrem.

Jak přecházel pastvinu, snažil se ve tmě rozpoznat tvary, které se před ním nořily ze tmy. Byla to dodávka s otevřeným kufrem a vedle ní stál jakýsi muž. Skláněl se k zemi. Matthew zrychlil. Byla mu zima a hodlal se vrátit ke Stacey. I když na ni byl našťvaný, nechtěl, aby si myslela, že ji tam prostě nechal.

Najednou ho ale přemohla nejistota a zastavil se. Připadalo mu, že na celé té situaci něco nehraje, obzvláště v tak pozdní dobu.

Kdyby se vrátil zpátky, najde pomoc někde jinde?

Opatrně přistoupil blíž. Chtěl promluvit, ale když došel až k autu a spatřil, co je uvnitř, nevydal ze sebe ani hlásku. Scéna uvnitř temné dodávky najednou dostala jasné obrysy. Chvilku stál jako přimražený a strachy se nemohl ani pohnout. Musel se dostat pryč. Potřeboval pomoc.

Obrátil se a utíkal.

Pocit hrůzy svírající jeho hrud', jako kdyby měl infarkt, ho popoháněl kupředu a svaly na nohou se mu napínaly, jak uháněl k silnici. Do spánků se mu nahrnula krev a v uších teď slyšel jen tlukot vlastního srdce. Doběhl k brance a otočil se, jestli za sebou neuslyší na asfaltu kroky. Neslyšel však nic.

Rozběhl se, jak nejrychleji dokázal, a snažil se vzpomenout, jak je jeho auto daleko. A pak si uvědomil, že nemá benzín. Zachvátila ho panika a strachem mu málem vytryskly slzy. Z rychlého běhu se mu zvedal žaludek, ale věděl, že se nesmí zastavit. Rozpoznal obrysy živých plotů, kolem kterých předtím šel. Věděl, že už to nemá daleko, ale nesmí zpomalit.

Ze všech sil se snažil prohlédnout tmu před sebou a napínal oči, jestli už neuvidí auto. Místo toho ale zaslechl vzdálené tiché vrčení motoru. Přibližovalo se a brzy bylo těsně za ním. Pak světla dodávky ozářila prostor kolem a on spatřil své auto. Bylo blízko, ale ne dost. Řev motoru. Zaskřípění brzd.

Náraz odhodil jeho tělo stranou, jako by nic nevážilo.

2. kapitola

Inspektorka Alex Kingová a konstábl Chloe Laneová stály vedle auta a pozorovaly, jak vyšetřovatel v ochranném bílém obleku snímá otisky prstů ze dveří spolujezdce. V záři reflektorů jim celá ta scéna připadala jako z filmového studia, jako by to byly kulisy a lidé jen herci. Silnice byla na každé straně do vzdálenosti půl míle přehrazena páskou, i když to v tuhle noční dobu nemělo moc význam. Bylo už po půl třetí ráno a až na rozruch, který nastal po příjezdu bezpečnostních složek, tu byl znepokojivý klid. Skupina kriminalistů prohledávala okolí a světla jejich baterek se míhala mezi stromy.

„A to jsem si myslela, že dneska v noci budu doma,“ podotkla Alex a soucitně se na Chloe usmála. Mladší žena si včerejší večer plánovala celé odpoledne, měla v úmyslu ležet na pohovce, dívat se na film a objednat si k tomu nějakou indickou specialitu. Když včera důkladně probraly téma omezené vegetariánské nabídky v nejbližší indické restauraci, hovor na stanici se stočil k výhodám streamování seriálů oproti filmům. Jejich rozepře alespoň narušila jednotvárnost jinak klidného dne. Obě ženy si uvědomily, že si toho výjimečného klidu měly více vážit.

„Připomeň mi prosím, abych už nikdy nedala na Danovu radu ohledně jídla.“

„Nebylo to dobré?“

Chloe se zašklebila a strčila si ruce do kapes. Vzduch byl velmi studený, a tak stály se zipem zapnutým až k bradě a rukama zkříženými na prsou. Když je k případu zavolali, Alex spala, takže si na sebe rychle oblékla věci z předchozího dne, které předtím nechala na prádelníku. Chloe naopak vypadala i takhle brzy ráno dokonale upravená, čerstvě obarvené vlasy měla stažené do elegantního drdolu. Na tísňovou linku 999 zavolal kolem půl druhé kolemjedoucí řidič, když si všiml rozbitého předního skla u auta, které stálo zdánlivě opuštěné u krajnice. Řidič nechtěl vystoupit z vyhrátého prostoru do zimy a také se bál, že by se ve tmě mohlo skrývat ještě něco jiného. Zastavil proto na křižovatce o míli dál, kde měl dostatečný signál, a zavolal. To byl dobrý nápad, pomyslela si Alex, na místo činu tak jako první dorazil až kriminalista.

Alex si oknem prohlížela dívku ležící v autě s obličejem vklíněným mezi předními sedadly. Blondaté vlasy byly spleené tmavou krví. Na sobě měla šaty, které se spíše než na březnový večer hodily do televizních reality show, jejichž popularitu Alex nikdy nechápala – byly krátké s úzkými ramínky a o číslo menší, než by odpovídalo její postavě. Její pokožka vypadala i přes vrstvu make-upu téměř průsvitně. Život jí ukončila jediná kulka do týla, co proletěla předním sklem.

Policista, který ohledával místo činu jako první, podal Alex kabelku nalezenou na podlaze auta. Šlo o malé stříbrné psaníčko s dlouhým kovovým řetízkiem. Uvnitř byla světle růžová rtěnka, řasenka, mobil, klíče od domu, dvě desetilibrové bankovky a několik mincí. V kapse se zipem na zadní straně kabelky pak ještě kreditní karta a řidičský průkaz. Fotografie jednoznačně patřila dívce ležící mezi sedadly. Stacey Cooperová. Dvacet let.

Hned ji napadla celá řada otázek, jedna důležitější než druhá. Co ta slečna dělala na temné horské silnici tak pozdě v noci? Kam jela? Byla sama? A pokud ano, tak proč tu teď nikdo jiný nebyl?

Chloe se naklonila dopředu skrz okno u řidiče, aby si lépe prohlédla vnitřek auta. Měla své vlastní otázky: „Jestli se snažila někomu utéct, proč prostě neodjela pryč? Pokud se tedy nesnažila utéct svému společníkovi.“

Alex byla zabraná do vlastních myšlenek a neodpověděla. I když pracovala u policie téměř dvacet let, věděla, že si na takový pohled nikdy nezvykne. Nechtěla, aby jí přišel úplně normální, tak jako jiným detektivům. Znovu se v duchu vrátila ke svému chystanému odchodu od policie. Připadala si teď jistější než kdy předtím. Doufala, že odejde v nějakou klidnější chvíli, ale těch bylo jen málo. Když se podívala na tělo dívky, jejíž život někdo tak brutálně ukončil, uvědomila si, že teď odejít nemůže.

Z kapsy vytáhla pár jednorázových latexových rukavic, natáhla si je a pak otevřela dveře na straně řidiče. Klíček od stříbrného Citroënu C4 byl stále v zapalování. Otočila jím a čekala na zvuk motoru. Místo toho se však ozvalo jen podivné tlumené zaprskání. Podívala se na přístrojovou desku. Nádrž byla prázdná.

„Došel jí benzín.“

Na podlaze u spolujezdce našla pár bot na vysokém podpatku. Pravé koleno oběti bylo zaklíněno vedle ruční brzdy a její levá noha ležela natažená k pedálům. Poloha těla naznačovala, že se pokoušela vlézt na zadní sedadlo a ne na sedadlo řidiče.

„Vlastně došel benzín někomu jinému,“ opravila se, „nemyslím, že by někdo zkoušel řídit v takových botách.“ Sáhla

do přihrádky ve dveřích a vytáhla mobil. Když zmáčkla tlačítko na straně telefonu, na obrazovce se objevila fotografie usmívajícího se mladého muže s jakousi sportovní trofejí v rukou. Alex si pomyslela, že je docela pohledný, alespoň takovým tím způsobem, jaký se líbí mladým ženám. Vlasy měl ostříhané podle nejnovější módy a jeho oči jako by viděly víc, než je patrné na první pohled.

„Přítel?“ navrhla Chloe a vzala si od ní mobil.

„Vypadá to tak. To auto bude asi jeho.“ Alex si prohlížela přední sklo zevnitř. Na analýzu průstřelu budou potřebovat někoho z balistiky, ale velikost a poškození naznačovaly, že ze zbraně bylo vystřeleno v blízkosti vozidla. Expert jim řekne víc; také snad identifikují výrobce a značku použité zbraně.

Alex se rukou v rukavici opřela o zadní stranu sedadla u řidiče a natáhla se, aby si prohlédla levé chodidlo oběti.

„Nad čím přemýšlíš?“ zeptala se Chloe a pozorovala ji.

„Myslím, že v jednu chvíli vystoupila z auta. Podívej.“ Alex se narovnal a Chloe si sedla místo ní na sedadlo řidiče. Naklonila se a sklopila hlavu k chodidlům oběti. Chodidla byla špinavá od hlíny a štetku a ulpělo na nich několik kamínků.

„Proč by vystupovala?“

„Možná aby s něčím pomohla.“ Alex odstoupila od auta, protože k nim přišel kriminalistický technik, který dosud pracoval na druhé straně. Zkušeným pohybem přejížděl okenní rám štetčkem na otisky prstů. „Ale s čím?“ přemýšlela Alex nahlas.

„Dojde jim benzín,“ poznamenala pomalu Chloe a vycouvala z auta. „On vystoupí.“

„Ten její přítel?“

Chloe přikývla. „Ona vystoupí také a jde nejspíš za ním. Hádají se. Třeba na něj byla naštvaná, že zapomněl nabrat

benzín. Pak se mu situace vymkne z rukou, vrhne se na ni, ona se snaží uniknout a pak...“

„Proč ale vystoupil z auta?“ nesouhlasila Alex. „Pokud na budíku vidí, že nemají benzín, nemusí vystupovat z auta a něco si prohlížet.“ Našpulila rty: „Já nevím. Zastřelit někoho jen proto, že se s ním pohádám kvůli prázdné nádrži, to mi připadá jako dost extrémní řešení.“

Potřebovali zodpovědět množství otázek, než dojdou k nějakým závěrům a udělají si představu o tom, jaké události vedly ke smrti té mladé ženy. Kde byl ten pár předtím? Kam měli namířeno? Vlastnil ten muž střelnou zbraň, a pokud ano, tak proč ji měl u sebe?

„Nevypadá jako člověk, který u sebe nosí zbraně.“

Chloe vyslovila nahlas to, co si myslela i Alex. Věděla, že vrahové mohou vypadat jakkoliv a domněnky postavené na vzhledu bývají velmi zavádějící. Mladík usmívající se na ni z displeje telefonu ale zrovna nevypadal jako někdo, kdo vlastní zbraň.

„Inspektorko Kingová.“

Alex se otočila k policistovi za svými zády.

„Kousek odsud jsou na silnici otisky pneumatik. Nevím ale, jestli jsou čerstvé nebo ne.“

„Hned tam budu.“ Obrátila se zpátky k autu a prohlížela si otvor vyražený kulkou v předním skle. Pokud ta zbraň nepatřila Staceyinu příteli, tak tu musel být ještě někdo další, ať už ho znali, nebo ne. Zatím ale museli předpokládat, že u toho, co se tu stalo, byli jen ta dívka a její přítel.

A tady vyvstávala nejdůležitější otázka.

„Kde je ten přítel teď?“

3. kapitola

Kieran Robinson byl pohřešován šedesát tři hodiny. Jeho sestra to vyčetla ze záznamu bezpečnostních kamer, na kterém byl zachycen před třemi dny ve 23 hodin 36 minut. Jelikož ho od té doby nikdo neviděl, považovala tento časový údaj za okamžik, kdy se oficiálně stal pohřešovanou osobou. Když ručička na hodinách nad dřezem jejich rodičů poskočila vpřed a její cvaknutí se rozlehlo po jinak tiché kuchyni, připočítala další minutu.

Hannah Robinsonová si vzpomněla na přirovnání o takovém tichu, v němž uslyšíte spadnout i špendlík, ale to se v tomto případě vůbec nehodilo. Ticho v místnosti bylo naopak hlučné a ošklivé a v uších jí tak trochu kovově hučelo. Věděla, že hučení se bude s postupujícím dnem jen zhoršovat, protože se to dělo už několik dní. Až bude ležet večer v posteli, ten zvuk ještě zesílí a pak přijde pulzující bolest hlavy, kvůli které nebude moci usnout téměř až do rána. Bude spát jen chvilku a pak vše začne nanovo. Zítřa udělají to samé: budou tu sedět, čekat, ale ničeho nedosáhnou.

Hannah věděla, jak tohle všechno funguje. Viděla už dost televizních seriálů a slyšela spoustu podobných příběhů, aby věděla, jak důležitý je v těchto situacích čas. Jejich životy se teď budou řídit ubíhajícími minutami. S každou hodinou, kdy

zůstane nezvěstný, budou jen ztrácet další kousíček naděje, že ho najdou živého.

„Dal by si někdo z vás šálek čaje?“

Hannah se na přidělenou policistku zlostně podívala. Zdálo se totiž, že od té doby, co dorazila, dokázala jen vařit vodu v konvici. Stále je jen utěšovala planými sliby, že jim dá vědět hned, jak se něco dozví. Zatím jim ale mohla nabídnout jen cukr a kofein, které Hannah vůbec nechtěla, protože jen zhoršovaly její migrénu.

Pravda ovšem byla, že za to kromě neschopnosti policistky mohl i její vlastní pocit viny. Měla by být tam venku, dělat něco užitečného, přispět něčím, co by snad mohlo situaci zvrátit. Jen nevěděla, kde začít.

Pozorovala matku, která stála u dřezu otočená k nim zády. Nedávno si ostříhala vlasy na krátko a ten střih ještě zvýraznil její už tak dost ostré rysy. Když jí to Hannah naznačila, matky se to dotklo. Přisadila si navíc jedovatou poznámku o jejích vlastních fialových vlasech, zmínila se při tom o jedné postavě z dětské knížky, která se celá zbarvila do fialova jako borůvka. Jak se dalo předpokládat, následovala hádka. To byla typická matka, vždycky musela říct něco vyloženě osobního.

Dřez byl plný špinavého nádobí a vychladlé vody s jarem. Linda Robinsonová však neměla v úmyslu něco s nádobím dělat. Stála tam, jen aby mohla zírat ven na zahradu a nemusela se nikomu podívat do očí. Hannah strávila posledních několik dní v obývacím pokoji a poslouchala, jak matka ve svém pokoji naříká, nedokázala se však přinutit jít nahoru a pokusit se ji utěšit. Nikdy spolu neměly moc blízký vztah. Ale přece je teď tady. Za takových okolností od ní nemohl nikdo čekat víc.

Bylo na otci, aby matku podpořil, ale zatím se tu neukázal. Měl ve zvyku se před problémy schovávat, i když si Hannah nemyslela, že by se neukázal ani teď. Přemýšlela o tom, co její matka udělala nebo řekla, že se jí takhle vyhýbá. Ať už to bylo jakkoliv, Linda na tom určitě nesla podíl viny.

„Kdy už konečně někdo udělá něco užitečného?“ Hannah odsunula židli stranou a došla těžkým krokem ve vínových martenskách po dlažbě až k mikrovlnce, na které ležel její mobil. Otevřela Facebook a hledala, jestli o Kieranovi někdo něco nenapsal, ale nebylo tam nic kromě falešného soucitu.

Probaha, vždyť jsem ho viděl minulý týden.

Doufám, že jsi v pořádku.

Myslím na tvou rodinu – řekni mi, kdybych mohl nějak pomoci.

Vždyť to nemá vůbec cenu, pomyslela si Hannah. Ze všeho nejvíc nesnášela, když jí nabízeli pomoc. Jako by ti lidé mohli udělat něco, co by pomohlo. To gesto se jí přičilo, protože to stejně nikdy nikdo nemyslel vážně. To se jen tak říká, když nemůžete udělat nic, takže tu nabídku stejně nikdo nepřijme.

Policistka k ní přistoupila blíž, byla vůči její nepřátelské náladě patrně imunní. Nebyla o moc starší než Hannah, ale v kardiganu a vlasech ostříhaných k ramenům vypadala jako z devadesátých let.

„Přísahám, že děláme vše, co můžeme.“

„Myslíte tím, že čekáte, až se objeví jeho tělo?“ zírala na ni Hannah, jako by očekávala, že policistka to obvinění popře. Ale už to opakovala tolikrát, že to nefungovalo. Signál Kieranova telefonu vysledovali až do vody v Cardiffské zátocy, kam vyrazil ve čtvrtek večer. Všichni si proto mysleli, že byl opilý. Dal si o skleničku víc, spadl do vody a utopil se. Jak prostě.

Ale Hannah tomu nevěřila. I když to budou tvrdit dál, takovou možnost ona nikdy nepřijme. Něco jí na tom nesesedlo. Předně by se našlo jeho tělo.

Ale měla i jiné pochybnosti. Spočítala by na prstech jedné ruky, kolikrát svého bratra viděla opilého. Poprvé to bylo na jeho patnáctých narozeninách, když vypil šest půllitrů koktejlu z piva a cideru a pozvracel u nich doma koberec v chodbě. Nedlouho poté se opil na grilování u sousedů. Hannah si byla jistá, že alkohol pil, jen aby naštvál rodiče, kteří se ten den hádali kvůli nějaké hlouposti. Už si ani nepamatovala, co to vlastně bylo. Potřetí a naposledy se opil, když před pěti lety hrál flašku o litr vodky a opakovaně prohrál. Následně se objevil na prahu jejího studentského bytu v podnapilém stavu a páchl kebabem a česnekovou omáčkou. Uslzeně se přiznal, že políbil jednoho ze svých kamarádů. Ráno ji pak přinutil slíbit, že to nikomu nepoví a že už o tom nepadne jediné slovo. Nepadlo.

Ačkoliv byl opilý, ani v jedné z těch situací neztratil podle Hannah kontrolu. Rozhodně ne do té míry, aby sám sebe zranil nebo případně nebyl schopen přivolat pomoc. Jeho zážitky byly celkem podobné jako u ostatních teenagerů a ze svých chyb se dost poučil, protože pak nepil vůbec a snažil se žít zdravě, což některým trvá desítky let a jiní toho nedosáhnou vůbec. Určitě tehdy ve čtvrtek opilý nebyl, alespoň tím si byla Hannah jistá. Mohl si něco dát, ale byla přesvědčená, že toho nevypil tolik, aby spadl do moře v Cardiffské zátoce a utopil se.

Ticho v kuchyni přerušilo zatukání na dveře.

„Půjdu otevřít,“ řekla policistka a odešla z místnosti, kde hned zavládlo nepříjemné ticho.

„Nechtěla by ses projít?“ zeptala se Hannah, věděla však, že matka neopustí dům, dokud je byt jen nepatrná naděje, že Kieran prostě vejde dovnitř. Od jeho zmizení se Linda uzavřela do sebe a pohroužila se do starých rodinných alb a podomácku natočených videí, prohlížela si fotografie, jako by ho tím snad mohla vrátit zpátky. I když by to matka jistě popřela, bylo nad slunce jasnější, že Kieranovi vždycky dávala přednost. Nelezl jí tolik na nervy jako Hannah a to očividně stačilo, aby z něj byl její oblíbenec.

Linda zavrtěla hlavou. Hannah se ulevilo, nabídla se, protože doufala, že matka odmítne. Nikdo ji ale nemůže obvinít, že se dostatečně nesnažila. Linda se obrátila k dceři a nedokázala zakrýt netrpělivost, která se jí zračila ve tváři. Nemusela pronést ani slovo, přesto v Hannah vyvolala pocit, že je za bratrovo zmizení zodpovědná. „Zůstaneš na večeři?“

Mrskla mobil na stůl a přemáhala v sobě vlnu vzteku. Co se to se všema děje? Čaj... jídlo..., jako by se vše dalo spravit jídlem. Odhrnula si fialové vlasy z čela, svázala je do culíku a vydala se k zadním dveřím. Nutně se potřebovala nadechnout čerstvého vzduchu, ale než stačila vyjít ven, policistka se vrátila. Za ní šel nějaký mladý muž v šedé košili a tmavě modrém kabátě. V ruce držel policejní odznak.

„Konstábl Jake Sullivan,“ představila ho policistka.

„Stalo se něco?“

„Stále bohužel nemáme žádné informace o tom, kde se váš syn nachází,“ řekl konstábl Sullivan, a Linda tak ani neměla šanci začít skutečně doufat. „Paní Robinsonová, je váš manžel doma?“

„Darren je pryč služebně. Vráti se až za pár dní. To už jsem tomu druhému detektivovi řekla v pátek.“

Detektiv, který s nimi dosud jednal, byla žena. Byla mnohem mladší než Linda a na tváři měla popáleniny, které se ani nesnažila zakrýt. Hannah uvažovala nad tím, co se jí asi stalo. Snažila se na popáleniny moc nezírat, ale tím spíš se k nim její pozornost upínala. Napadlo ji, že kdyby měla stejné jizvy na tváři ona, snažila by se je zakrýt make-upem. Možná se ta žena nechtěla skrývat. A Hannah by si z ní mohla vzít příklad.

„Inspektorka Kingová,“ připomněl Sullivan. „Říkala jste jí, že váš manžel je už od minulého víkendu v Devonu?“

Linda přikývla: „Proč? Co se děje?“ Obrátila pozornost od detektiva ke své dceři a pak zpět ke konstáblu Sullivanovi, který vytáhl z kapsy mobil. Něco na něm vyhledal, než jí ho podal.

„Je vám povědomá tato poznávací značka?“

Hannah pozorovala Lindu, jak si prohlíží displej telefonu. Přistoupila blíž, aby se jí mohla podívat přes rameno. Fotografie byla pořízena bezpečnostní kamerou. „To je Darrenovo auto,“ řekla matka, „ale to už bezpochyby víte, jinak byste se mě na to neptal. Mohl byste prosím přejít k věci?“

„Tento záznam byl pořízen ve čtvrtek večer poblíž Millennium Centre u Cardiffské zátoky.“

Nastalo ticho. Hannah podstoupila, ale matka si fotografii prohlížela dál, jako by doufala, že když se na ni bude dívat dostatečně dlouho, možná se obrázek změní a zmizí z něj jakýkoliv náznak, že je její manžel podezřelý. Hannah si ale uvědomila něco, co matce stále nedocházelo. Že její otec zalhal, když se ho policie ptala, a řekl, že byl ve čtvrtek v noci v Devonu. Podle toho, jak matka zareagovala na fotografii, Hannah usoudila, že lhal i jí.

„Co tím myslíte?“ zeptala se nakonec.

„Potřebujeme mluvit s vaším manželem, paní Robinsonová.“
„Vždyť už jste s ním mluvili.“

„Musí se vrátit do jižního Walesu,“ odpověděl konstábl Sullivan, „potřebujeme s ním mluvit osobně. Mohla byste si s ním promluvit a sdělit mu, že se musí vrátit domů?“

Následovalo ticho. Hannah se snažila ubránit pochybám, které se jí vtíraly do mysli. Věděla, že samotné Kieranovo zmizení mělo otce už dávno přinutit k návratu. To, že se ještě nevrátil, působilo stále podezřeleji, a navíc to od něj bylo velice netaktní.

„Vy si myslíte, že je do Kieranova zmizení nějak zapletený?“ zeptala se nakonec matka úsečně, jako by se chtěla obhajovat. „To je směšné.“ Podala mobil zpět konstáblu Sullivanovi. „Nejdříve tvrdíte, že to byla nehoda, a teď co? Teď si myslíte, že Darren něco tají?“

„Všem lhal o tom, kde ve čtvrtek byl. Pokud jste tedy nevěděla, že ve čtvrtek v Devonu nebyl, i když tvrdil, že ano?“ pozvedl Sullivan obočí, jako by pochyboval o Lindině upřímnosti. Jeho pohled však u matky vyvolal jen rozhořčení.

Hannah sledovala, jak na něj matka nevěřícně zírá a vzteky nad obviněním, že snad mohla krýt manželovo počínání, není schopna ani promluvit. Místo toho se rozčileně podívala na policistku, která k nim byla přidělena. Jestli se ale domáhala pomoci, očividně hledala na špatném místě. Byla skutečně tak nepoužitelná, jak si Hannah myslela.

Konstábl Sullivan se obrátil na Hannah a nepatrně se usmál. Hannah mu úsměv neoplatila, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. „Vím, že už se vás na to ptali, ale jak se váš bratr choval několik dnů až týdnů před tím čtvrtkem? Nějaké neobvyklé jednání nebo známky toho, že není všechno v pořádku?“